

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ

при участието на секретаря С.О.

като разгледа докладваното от ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ Гражданско дело № 20221110142974 по описа за 2022 година

Ищецът "ФИРМА" ЕАД е предявил срещу ответниците В. М. и М. Б. по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено, че ответницата В. М. дължи на ищеца сумите, както следва: 322,42 лв. – главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за периода м. 10.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 г. до окончателното изплащане; 47,58 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 17.09.2021 г.; 30,72 лв. – главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. 08.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 до окончателното изплащане; 6,60 лв. - мораторна лихва за периода 01.10.2018 г. – 17.09.2021 г. върху главницата за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия; и ч е ответницата М. Б. дължи на ищеца сумите, както следва: 107,47 лв. – главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за периода м. 10.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 г. до окончателното изплащане; 15,86 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 17.09.2021 г.; 10,24 лв. – главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. 08.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 до окончателното изплащане; 2,20 лв. - мораторна лихва за периода 01.10.2018 г. – 17.09.2021 г. върху главницата за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия. Твърди, че в негова полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 07.12.2021 г. по ч. гр. д. № 56628/2021 г. на СРС, ГО, 178 състав. Претендира установяване на вземанията си по исков ред. Претендира разноски.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с всеки от ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при

Общи условия от 2016 г., чиито клаузи съгласно [чл. 150 ЗЕ](#) са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане, защото ответниците имат качеството на потребители и на ТЕ, тъй като са собственици на топлоснабдения имот: апартамент № 67, находящ се в Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като купувачите не са престирали насрещно – не са заплатили дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия дължен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията, като по ОУ от 2016 г., които са приложими към процесния период, като съгласно приложимите ОУ изпада в забава само за задълженията, за които е изготвена изравнителна сметка. Сочи, че потребителят дължи и заплащане на услугата "дялово разпределение", за стойността на която е издавана фактура със срок на плащане, поради което ответната страна е в забава. Претендира разноски. Представя списък по [чл. 80 от ГПК](#).

В срока за писмен отговор на исковата молба по [чл. 131 от ГПК](#), такъв е постъпил от ответниците чрез назначения им от съда особен представител – адв. В. Т.. С отговора на исковата молба предявените искове се оспорват изцяло като неоснователни. Излага се, че не се установява ответницата В. М. и наследодателят на двете ответници – Д.М., да са придобили описания имот. Не било доказано, че дори и наследодателят Д.М. да е придобил имота, то ответниците да са приели наследството му. Не било установено какви количества ТЕ са доставени от ищеца, като се оспорва, че ответниците имат качеството на купувачи по договор за продажба на топлинна енергия. Прави се искане претенцията да бъде отхвърлена. Не се претендират разноски.

В открито съдебно заседание, особеният представител на ответниците поддържа, че не било доказано ответниците да са приели наследството на Д.М..

Третото лице-помагач на страната на ищеца ФИРМА не взема становище.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбите на [чл. 235 от ГПК](#), намира от фактическа и правна страна следното:

Ищецът в производството ФИРМА е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на [чл. 410 ГПК](#) от 30.09.2021 г. срещу двете ответници, за сумите, описани в заявлението на посочените там основания, по което е образувано ч. гр. дело № 56628/2021 г. на СРС, II ГО, 178 състав, а на 07.12.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по [чл. 410 от ГПК](#) срещу ответниците В. М. и М. Б., с предмет описаните вземания за посочените от съда периоди и възникнали на описаните от ищеца основания.

Преписи от заповедта за изпълнение са връчени на длъжниците по реда на [чл. 47, ал. 5 ГПК](#), като от връчителя са събрани данни, че същите живеят в чужбина, поради което и на основание [чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК](#) на заявителя са дадени указания да предяви установителни искове с предмет вземанията, за които в негова полза е издадена заповедта за изпълнение на парично задължение по посоченото дело, които искове са процесуално допустими.

Предявени са за разглеждане по реда на [чл. 422, ал. 1 от ГПК](#) обективно

кумулятивно съединени иски с правно основание вр. чл. 79, ал. 1, вр. с чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, по които в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване е да установи, че всеки от ответниците е потребител на топлинна енергия, че сградата, където е имотът му е топлофицирана, монтиран е топломер, преминал метрологична проверка, че дяловото разпределение на отчетеното количество доставена топлинна енергия е извършено законосъобразно, което включва установяване на извършваните отчети на ТЕ и изчисляване на стойностите на различните компоненти, съставляващи цената на доставената топлинна енергия, размера на търсената главница, както и изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

В настоящия случай и с оглед въведените с отговора на исковата молба възражения, спорно по делото е обстоятелството, възникнало ли е вземането в сочения размер за главниците и лихвите при оспорено качество на потребител на топлинна енергия на ответника.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател, притежаващ вещно право на ползване, или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

От приетия по делото договор за продажба на държавен недвижим имот от военно-жилищния фонд по реда на Наредбата за държавните имоти се установява, че на 04.02.1992 г. ответницата В. М. е придобила заедно със съпруга си Д.М. следния недвижим имот: апартамент 67, находящ се в ...

Видно от удостоверение за наследници, издадено от СО, Д.М. е починал на 02.01.2011 г., като е оставил следните наследници по закон: В. М. /съпруга/ и М. Б. /дъщеря/.

При това положение и при липсата на данни В. М. или приживе Д.М. да са се разпоредили с притежавания имот – процесното жилище, следва да се приеме, че ответницата В. М. е придобила $\frac{1}{2}$ ид.ч. от гореописания топлоснабден имот въз основа на договора за покупко-продажба от 1992 г., а останалата $\frac{1}{2}$ ид. ч. е наследена след смъртта на Д.М. поравно от двете ответница, като всяка е наследила по $\frac{1}{4}$ ид.ч. от имота. С оглед на горното, съдът достига до извод, че ответницата В. М. се легитимира като собственик на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от топлоснабдения имот, а ответницата М. Б. – на $\frac{1}{4}$ ид.ч.

Неоснователни са доводите, изложени в отговора на исковата молба, че ответниците не са легитимирани да отговарят по предявените иски по съображения за липса на доказателства, че са приели наследството на Д.М., с оглед което и по делото не било установено, че са придобили право на собственост върху процесния недвижим имот по наследство според наследствените си квоти.

От страна на ответниците не е релевирано правоизключващо възражение, че са вписани по предвидения в чл. 50, вр. чл. 49, ал. 1 от ЗН ред откази от наследството на починалото лице, нито са ангажирани доказателства за това с оглед правилото за разпределение на доказателствената тежест в процеса /чл. 154, ал. 1 от ГПК/.

Съгласно чл. 48 от Закона за наследството /ЗН/ наследството се придобива с приемането му, като приемането произвежда действие от откриването на наследството /т. е. приемането има обратно действие/. Приемането може да бъде изрично или мълчаливо.

Мълчаливо приемане е налице, когато от действията на наследника се разбира непоколебимото му намерение да приеме наследството, като законът е дал възможност на съда - при всеки конкретен случай, извършвайки цялостната съпоставка на доказателствата по делото, да прецени дали извършените действия сочат воля за приемане на наследството. Отказът от наследство е изричен и формален акт. Съгласно чл. 52 от ЗН отказът от наследството става по реда, указан в чл. 49, ал. 1 ЗН, като той се вписва по същия ред /с писмено заявление до районния съдия, в района на откриване на наследството, като отказът се вписва в специална книга/.

Разпоредбата на чл. 48 ЗН съставлява законова презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорността по чл. 60 ЗН от откриването на наследството по смисъла на чл. 1 ЗН до доказване приемането на наследството по опис или отказ от наследството - в този смисъл решение № 437 от 17.01.2012 г. по гр. д. № 70/2011 г. на ВКС III ГО. Съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗН наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават, а ал. 2 гласи, че наследникът, който е приел наследството по опис, отговаря само до размера на полученото наследство.

Когато се оспори приемането на наследството в тежест на кредитора е да докаже факта на приемането, респективно да поиска приложението на чл. 51 от ЗН. В случая обаче не е заявено надлежно оспорване на приемането на наследството с въведени относими фактически твърдения, което би довело до възлагане в доказателствена тежест на ищеца установяване на това обстоятелство, а само общо е заявено, че по делото липсват доказателства, че ответниците са приели наследството. С оглед на това и доколкото не са въведени от ответниците твърдения за вписан отказ от наследство /чл. 52 вр. чл. 49, ал. 1 ЗН/ или пък за приемането му по опис, нито пък са представили доказателства за това, следва изводът, че възражението относно обстоятелството, че било недоказано приемането на наследството, е неоснователно.

За пълнота следва да се посочи, че по аргумент от разпоредбата на чл. 49 от ЗН и чл. 51 от ЗН съдът приема, че възражението, че наследството не е прието, е от категорията на личните възражения и следва да се релевира лично от страната или от изрично упълномощен пълномощник. Доколкото същото се поддържа от назначения по делото особен представител, то не може да бъде взето предвид от съда.

Ето защо, в качеството си на съсобственици на процесния имот, ответниците имат качеството и на потребители на топлинна енергия за исковия период на основание чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, поради което са легитимирани да отговарят по предявените искове. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване съгласно указанията, дадени в Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

Съдържанието на договора за покупко-продажба на топлинна енергия е уредено в представените публично известни Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди на ФИРМА на клиенти в град София, одобрени с Решение № 0У-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, които са публикувани. Разпоредбата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ предоставя възможност за потребителите, които не са съгласни с предвидените в ОУ разпоредби, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия и за което в случая няма данни да е упражнено, а и няма твърдения в тази насока.

Обстоятелството, че ищецът е доставил топлинна енергия в имота на ответниците в заявеното количество и при описаната цена е спорно между страните.

От изслушаното и прието по делото заключение на вещото лице по назначената СТЕ, във връзка с оспорването на доставката на топлинна енергия и извършване на услугата дялово разпределение за процесния период, на което съдът дава вяра като компетентно и безпристрастно, както и от представените по делото отчети на топлинния счетоводител, се установява, че в топоснабдения имот е топлоснабден и в него е имало монтирани 3 бр. отоплителни тела и щранг-лира в банята. На трите отоплителни тела са поставени ИРРО с дистанционен отчет. Сградата не е ползвала топла вода. За процесния период топлинната енергия за имота е начислявана на база реален отчет на ИРРО, топлената от щранг-лирата е изчислявана в съответствие с Наредба 16-334 и Наредба № Е-РД-04-1. За целия период е начислявана топлинна енергия отдадена от сградна инсталация. Стойността на фактурираната енергия от 10.2018 г. до м. 04. 2020 г. вкл. е в размер на 378,45 лева, като след изравняване сумата е в размер на 429,90 лева. В СТЕ е посочено, че измерването на доставеното в абонатната станция количество топлинна енергия се извършва от общ топломер търговски тип, който е преминал метрологична проверка и е проведен контрол от лицензирани лаборатории за процесния период, като е установено, че същият съответства на одобрения тип и отчита вярно. Ето защо, съдът приема, че вземане за заплащане на топлинна енергия за сочения период е възникнало в описания в СТЕ размер поради което сумата е дължима от ответниците и съобразно посочените по-горе квоти: 3/4 за В. М. и 1/4 за М. Б..

Доколкото ищецът претендира по-нисък размер, а именно 429,89 лв., и съобразявайки диспозитивното начало, съдът следва да уважи иска за главница за топлинна енергия изцяло, като задължението следва да бъде признато за установено по отношение на В. М. в размер на 322,42 и по отношение на М. М. – в размер на 107,47 лв.

На основание чл. 22 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "ФИРМА" ЕАД на клиенти в гр. София, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. С оглед изложената правна рамка, ищецът е легитимиран да получи цената на услугата "дялово разпределение", което според заключението на СТЕ е извършвано за процесния период, а стойността му е определена

съобразно действащата нормативна уредба. Сумата, дължима за дяловото разпределение за периода от 08.2018 г. до 04.2020 г., е в рамките на търсения размер от 40,99 лева, както се установява от представените писмени доказателства, от които ответниците дължат съобразно посочените квоти 30,72 лева за В. М. и 10,24 лева за М. М..

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на 61 и следв. от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г., отм. ДВ, бр. 60 от 07.07.2020 г. / или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 от ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея. В настоящия случай, това е дружеството, с което етажната собственост на сградата, находяща се в гр. София, жк „Хаджи Д.“, бл. 102, вх. В, е сключила представения и приет по делото договор № 2057 от 28.02.2002 г. (лист 29).

Съгласно чл. 139б, ал. 1 от ЗЕ, клиентите в сграда - етажна собственост, избират лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение. Според ал. 2 изборът се извършва с писмено съгласие на собствениците, притежаващи най-малко две трети от собствеността в сградата - етажна собственост. На основание чл. 139б, ал. 3 от ЗЕ етажната собственост има задължение да уведоми за избора си писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия. Според чл. 139в от ЗЕ, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б, като според чл. 139б, ал. 4 от ЗЕ при прекратяване на договора, клиентите в сградата - етажна собственост са длъжни да изберат друго лице, регистрирано по чл. 139а, с което топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия да сключат договор. След като по делото не се установява етажната собственост, в която е имотът на ответниците, да е упражнила правото си по чл. 139б, ал. 1 от ЗЕ да избере друго лице, различно от това, с което са сключили договора от 28.02.2002 г., както и не се установява етажните собственици да са изпълнили задължението си по чл. 139б, ал. 4 от ЗЕ да изберат друго лице, с което доставчикът на топлинна енергия да сключи нов договор, избраното, макар и през 2002 г. дружество е извършвало законосъобразно дяловото разпределение на сградата, а за ищеца не е възникнало задължение да сключва нов договор с друго лице, което не е посочено от етажните собственици. Това е така и защото те не могат да черпят благоприятни последици от неупражняване на правото си на избор или от неизпълнение на задължението си по чл. 139б, ал. 4 от ЗЕ при прекратяване на вече сключения договор да изберат друго лице, регистрирано по чл. 139а ЗЕ (така и Решение № 1640 от 15.03.2018 Г. по в. гр. дело № 12817/2017 г. на СГС).

Ето защо, за възникване на задължението за заплащане на стойността на услугата "дялово разпределение" в случая, е достатъчно да се установи наличието на писмен договор, какъвто е приет по делото и обстоятелството, че услугата за дялово разпределение продължава да се осъществява от избраното от етажните собственици лице в процесния период (така и Решение № 266603 от 18.11.2021 г. по в. гр. дело № 12154/2020 г. на СГС).

На основание чл. 22 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ФИРМА на клиенти в гр. София, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

С оглед изложената правна рамка ищецът е легитимиран да получи цената на услугата "дялово разпределение", установена в размер на 40,99 лева за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г., тъй като от съвкупната преценка на доказателствения материал се установява, че в топлоснабдения имот е извършвана услугата дялово разпределение за целия процесен период.

Според чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди, в сила от 11.08.2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. На основание чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ОУ на ищеца от 2016 г., изискуемостта на вземанията настъпва след изтичане на 45 дни считано от края на всеки съответен месец на начисляване, поради което и на основание чл. 84, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, длъжникът изпада в забава от деня, следващ падежа на задължението и без покана, поради което обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия се дължи.

Размерът на дължимото обезщетение върху дължимата главница за топлинната енергия, за периода от 15.09.2019 г. до 17.09.2021 г. възлиза на 65,11 лева /размерът е определен от съда при прилагане правилото на чл. 162 ГПК и с помощта на онлайн лихвен калкулатор, като са съобразени установените от СТЕ размери на задължението за главница/, която сума надвишава претендирания размер от 63,46 лева, поради което и на основание чл. 6, ал. 2 от ГПК, искът следва да се уважи до пълния претендиран размер. От посочената глобална сума ответницата В. М. дължи 47,58 лв., а М. Б. – 15,86 лв.

В клаузите на чл. 33, ал. 4 и 5 от Общите условия от 2016 г. е предвидено правото на продавача да начисли и получи обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията за топлинна енергия по чл. 32, ал. 3, ако не са заплатени в срока по, ал. 2, от деня на забавата до момента на заплащане на дължимата сума за топлинна енергия. По делото, обаче, не е установена предпоставката за поставянето на длъжника в забава, по отношение на задължението за цената на услугата дялово разпределение,

фактурирана по реда на чл. 22, във вр, с чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от приложимите ОУ от 2016 г. ежесечно, в какъвто смисъл са и указанията на съда в доклада по делото, поради което претенцията за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за посочения период върху главницата за дяловото разпределение в размер на 8,83 лева е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК се дължат съответната част от разноските за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК и разноските в първа инстанция.

В заповедното производство ищецът е сторил разноски за държавна такса – 25 лева и 50 лева за юрисконсулт, общо 75 лева, от които следва да му бъдат присъдени 73,5 лева, от които В. М. дължи – 55,12 лв., а М. Б. – 18,38 лв.

В настоящото производство ищецът е платил 75 лева за държавна такса, 200 лева за депозит за СТЕ и 400 лева за депозит за ОП. Страната е заявила и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за тази инстанция. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът, определя възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв.

Поради изложеното и с оглед изхода на спора, на ищец следва да бъде присъдена и сумата от 759,50 лева – разноски в исковото производство, от които В. М. дължи – 569,62 лв., а М. Б. – 189,88 лв.

Мотивиран от горното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 от ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че ответникът В. И. М., ЕГН *****, дължи на ФИРМА, ЕИК ..., сумата от 322,42 лв. – главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, представляващ апартамент № 67, находящ се в ..., за периода м. 10.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 г. до окончателното изплащане; 47,58 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 17.09.2021 г.; 30,72 лв. – главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. 08.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от

07.12.2021 г. по ч. гр. дело № 56628/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав, като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 6,60 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за дялово разпределение за периода от 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 от ГПК иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че ответникът М. Д. Б., ЕГН *****, дължи на "ФИРМА" ЕАД, ЕИК ..., сумата от 107,47 лв. – главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот, представляващ апартамент № 67, находящ се в ..., за периода м. 10.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 г. до окончателното изплащане; 15,86 лв. – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 17.09.2021 г.; 10,24 лв. – главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. 08.2018 г. – м. 04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.09.2021 до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 07.12.2021 г. по ч. гр. дело № 56628/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав, като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 2,20 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за дялово разпределение за периода от 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г.

ОСЪЖДА В. И. М., ЕГН *****, да заплати на "ФИРМА" ЕАД, ЕИК ..., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата в размер на 624,74 лева – съдебни разноси в исковото производство и в заповедното производство.

ОСЪЖДА М. Д. Б., ЕГН *****, да заплати на "ФИРМА" ЕАД, ЕИК ..., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата в размер на 208,26 лева – съдебни разноси в исковото производство и в заповедното производство.

Решението е постановено при участието на ФИРМА като трето лице помагач на страната на ФИРМА .

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд:

Съдия при Софийски районен съд: _____